

Q. 541, 75

Z c
325

EPISTOLA
Ad Dnum Mrum Nrum
IOANNEM THEOPHILUM
IOACHIMUM,

quam illi ad suam Promotionem Magisterialem
in Lipsia die 12. Febr. 1739. misit
Magister Ioannes de Vratislavia.

Mag. Io. de Vratislavia Dno. Mro. nostro Ioachi-
mo tot dicit salutes, quod dictae sunt in om-
nibus promotionibus Magisterialibus ab ere-
ctione Academiae usque ad nostra tempora; &
nunc & semper.

Secundum quod dixit Cartesius, de omnibus
est dubitandum. honoratissime Domine Magi-
ster, incidit mihi nuper unum magnum du-
bium in Poetria, quod non potivi mihi sol-
vere. Et quoniam Vos estis unus Magister in sep-
tem artibus, vos debetis etiam scire artem poeti-
calem, & debetis mihi solvere illam quaestionem
magisterialiter. Quaestio autem est talis. Fui nuper
in aliqua magna Compagnia, ubi fuimus valde hila-
res, & bipsimus Sanitates multas. Erant ibi tunc mul-
ti bufones, qui volebant multum intelligere de arte
poeticali, & volebant mihi album facere, quod
recte esset, quod aliqui novatores vellent compone-
re sua carmina germanica sine rythmis; quod tamen
est contra omnem bonam consuetudinem. Ipsi qui-
dem praetendunt, quod habent pro se exempla
anti-

antiquorum autorum, & poetarum saecularium. Sed, bonus deus, ego dixi, quod non valet confitentia. Si vellemus omnia postfacere illis Poetastris, nos scriberemus unum germanicum, quod diabolus non intelligert. Omnes pueri sciunt, quod ipsi sua verba ponunt, sicut ipsis illud incidit, & non curant regulas Donati & constructionem; & quod tamen credunt, quod est pulcrum. Ultra haec dixi, quod deberent me mittere ire, quod ego ipsis vellem clare ostendere, quod ipsi non possent recte habere. Et ego praedixi illis unum versum ex Ouidio, qui fuit talis.

Donec eris felix, multos numerabis amicos,
Tempora si fuerit nubila, solus eris.

Et tunc interrogavi illos, an ipsi tenerent hoc pro bono, si ponerem germanice ita:

*Bis Du seyn wirst glücklich, viele wirst du zählen
Freunde,*

*Selten wenn sie werden wölsicht, einsam wirst
du seyn.*

Tunc viderunt me omnes in, & stabant sicut lignei Petri, & nesciebant, quomodo erant tonsi. Quando ego hoc vidi, tunc dixi: Videte, domini, quod non semper est, sicut vos vobis ineffigiatis. Nostri antiqui germanici Anteparentes nulli stulti fuerunt, & nos scimus, quod ipsi fuerunt magni amatores rythmorum, & quod hoc fuit unum requisitum essentiale unius poesiae, quod esset rithmicatum. Quid vultis multum invertere, habetis exempla pro vobis, Otfridi Monachi, Theuerdanki, Reinke vossii, Jo. Sachsi & centum aliorum, qui omnes fuerunt: boni germanici poetae.

Sur-

Surrexerunt postea recti 'bravi Heroes in poesia,
per e.g. Opiz, Däch, Tscherning; & infiniti alii.
& post duo centum annos nemo se subterstetit, ut
vellet scribere unam unicam poeticalem lineam sine
rythmo. Credo, quod est unum peccatum irre-
missibile, ad dicere, quod Güntherus de Silesia non
est Archipoeta, sicut est unus; & tamen tempore
suae totius vitae non scripsit unum versum irryth-
micatum. Et propterea, quod quidam Insulsi po-
suerunt versus non rythmicatos in suum librum,
hoc debet esse unum testimonium, quod non sunt sui,
sed sunt suppositi. Quod deberent ad cordem sume-
re illi trufatores et non deberent manere apud suos
quinque oculos. Ego habeo raisoniam, ad tenere
cum illis, qui statuunt, quod non debemus scribe-
re ita irregulariter. Quidam volebant bene se inu-
tiles facere, sed quando solus Dn. Mr. noster Haafs
tenuit mecum contra illos, tunc non potuerunt
nobis ad caput crescere. ^{Erant etiam, qui dice-}
bant, quod ergo possent ter, quater, & quinquies
rythmicare super unum verbum, & quod hoc eti-
am deberet pulerum esse. Sed ego habui com-
passionem cum illis pauperibus diabolis; & risi in
meum pugnum, & nihil dedi ad responsonem. V-
nam parvam quoniam habui pacem coram illis, sed
incepti adhuc de una quaestione, quae est bene plus
magisterialis: Qualiter ego non possem compre-
hendere, quid quidam habere vellent, qui non pos-
sunt syllabas numerare, & scribunt versus suos bre-
viter & longiter, & cum & sine rythmo, & ut loquere
solemus, sicut illos bubulcus per portam extra pellit.
Et dixerunt quidam, quod ista enormis licentia Re-
cita.

Zc 325 OK x 3456085 1018

citativorum, (sic barbarice appellant illi suos ver-
sus) esset una pulcritudo capitalis. Ego autem non
possum legere unam semipaginam, quod mihi au-
ris non faciat vae! Honorabilis domine Magister,
contra istam opinionem ego non potui aliquid exju-
dicare; nam manebant rigide & firmiter apud illam
Grillam. Qualiter tamen vos estis admodum pro-
fundus in istis vexis, rogo vos humiliter, velletis
mihi dicere, quid cogitatis super illas rixas, & an
ego habeo recte, an non. Et allegate mihi vestras
rationes pro & contra. Denique, ego me gaudeo de
toto corde, quod estis promotus in dominum Ma-
gistrum nostrum, & opto vobis felicitates tot, quot
versus legitis & scribitis. Scripsissem vobis libenter
unam proliam, sed vos scitis bene, quod ego non
habeo fatum ad versus; & quod non libenter volo
teneri pro uno gratulante. Sed non potui tamen
intermittere illam occasionem ad vos scribendi, cum
qua ego vobis possum ostendere, quod cogito in vos,
& quod vos amo. Vobis non cadet molestum, quod
scripsi vobis, de his. Scio, quod habetis bene ma-
jora ad facere, tamen rogo, scribite mihi unum
semel, quid debeo credere; & quid sentitis de mea
latinisatione, & an multum facile possum fieri unum
membrum vestrae Societatis latinæ. Vivite schlaui-
ter, immo schlauiissime, h. e. pancratice. Ego sum

Honorandissime Domine Magister
Vestrae Magisterialitatis

Servus obedientissimus
Magister Jo. de Vratislavia.

Dabam in Lipsia.
in vigilia cinerum.

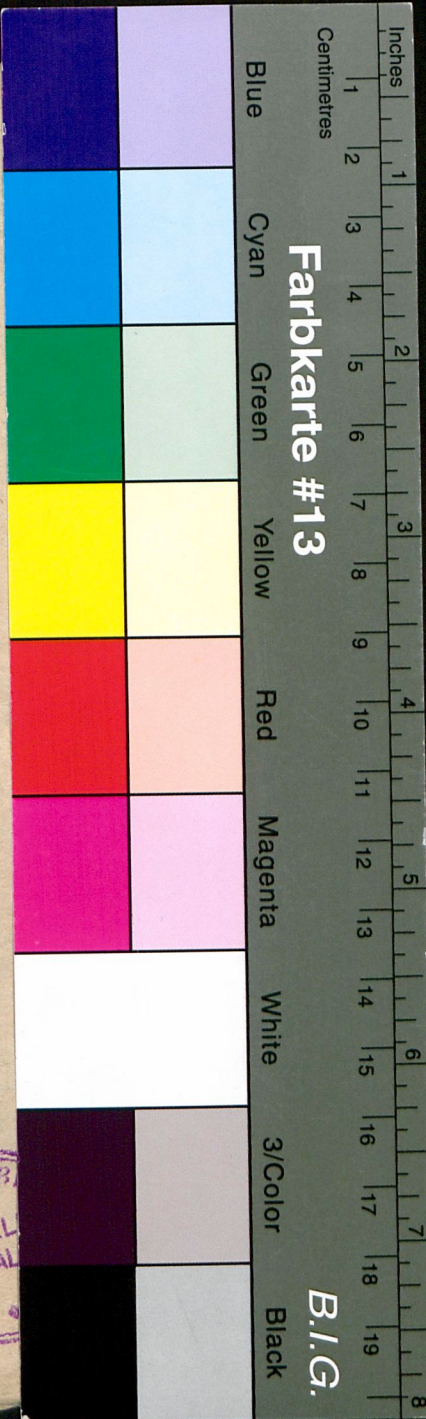
Q. 541, 75

EPISTOLA
Ad Dnum Mrum Nrum
IOANNEM THEOPHILUM
IOACHIMUM,

quam illi ad suam Promotionem Magisterialem
in Lipsia die 12. Febr. 1739. misit
Magister Ioannes de Vratislavia.

Mag. Io. de Vratislavia Dno. Mro. nostro Ioachi-
mo tot dicit salutes, quod dictae sunt in om-
nibus promotionibus Magisterialibus ab ere-
ctione Academiae usque ad nostra tempora; &
nunc & semper.

Secundum quod dixit Cartesius, de omnibus
est dubitandum, honoratissime Domine Magi-
ster, incidit mihi nuper unum magnum du-
bium in Poetria, quod non potivi mihi sol-
vere. Et quoniam Vos estis unus Magister in sep-
tem artibus, vos debetis etiam scire artem poe-
ticalem, & debetis mihi solvere illam quaestionem
magisterialiter. Quaestio autem est talis. Fui nuper
in aliqua magna Compagnia, ubi fuimus valde hila-
res, & bipsimus Sanitates multas. Erant ibi tunc mul-
ti bufones, qui volebant multum intelligere de arte
poeticali, & volebant mihi album facere, quod
recte esset, quod aliqui novatores vellent compone-
re sua carmina germanica sine rythmis; quod tamen
est contra omnem bonam consuetudinem. Ipsi qui-
dem praetendunt, quod habent pro se exempla
anti-

Farbkarte #13

B.I.G.

